

Sygn. akt II CZ 193/10

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko N. Z.

o zapłatę

oraz z powództwa L. S. i N. Z.

przeciwko M.J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 lutego 2011 r.,

zażalenia L. S. i N. Z.

na postanowienie o kosztach

zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem, zawartym w wyroku z dnia 21 września 2010 r., Sąd Okręgowy w P. w sprawie z powództwa M. J. przeciwko N. Z. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej (punkt I. 2) zaś w sprawie z powództwa L. S. i N. Z. przeciwko M. J. zasądził od pozwanego na rzecz powódek kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej (punkt II. 2).

Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 oraz § 6 pkt 3 i 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (dalej: „rozporządzenie”, Dz. U. Nr 163, poz.1348 ze zm.), zasądzając koszty w wysokości 50% stawki minimalnej. W uzasadnieniu wskazał, że pełnomocnik L. S. i N. Z. reprezentował je na rozprawie przed sądem pierwszej instancji. Sąd uznał, że fakt, iż wówczas działał on jako aplikant adwokacki z upoważnienia innego adwokata nie daje podstaw do zasądzenia kosztów w wysokości 75% stawki minimalnej.

W zażaleniu pełnomocnik skarżących zarzucił naruszenie § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia i wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie odpowiednio kwot 450 zł i 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, stawki minimalne za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym wynoszą „przed sądem okręgowym – 50% stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam adwokat – 75% stawki minimalnej...”.

Przedstawiona w zażaleniu wykładnia tego przepisu, prowadząca do wniosku, że obowiązująca w postępowaniu apelacyjnym 50% stawka minimalna ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy pełnomocnikiem zawodowym w obu instancjach

był ten sam adwokat znajduje oparcie tylko w świetle wykładni językowej § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia. Ograniczenie się do gramatycznej wykładni tego przepisu prowadzioby do podważenia jego *ratio legis*. Nie można pominąć okoliczności, że przepisy prawa upoważniają do wykonywania zastępstwa procesowego także aplikantów adwokackich, a przede wszystkim należy uwzględnić cel zróżnicowania stawki wynagrodzenia w postępowaniu apelacyjnym.

Ustawodawca ustalając dwie stawki wynagrodzenia (50% i 75% stawki minimalnej) miał na względzie różny nakład pracy zawodowego pełnomocnika procesowego, jakim jest adwokat - w zależności od tego, czy pełnomocnik prowadził sprawę w pierwszej instancji (stawka 50%), czy też prowadzenie sprawy zostało mu powierzone dopiero w postępowaniu apelacyjnym (stawka 75%). O tym, którą stawkę należy zastosować decyduje więc kryterium nakładu pracy koniecznego dla prowadzenia sprawy, nie zaś aktualny status zawodowy pełnomocnika. W sytuacji, gdy w obu instancjach pełnomocnikiem była ta sama osoba, a więc jej nakład pracy w postępowaniu apelacyjnym był mniejszy ze względu na znajomość sprawy wyniesioną z działania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, to mimo że pełnomocnik taki w postępowaniu pierwszoinstancyjnym miał tylko status aplikanta adwokackiego, a dopiero w postępowaniu apelacyjnym występował jako adwokat, należy - określając wysokość wynagrodzenia za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym - zastosować 50% stawkę minimalną.

Z przytoczonych względów zażalenie, jako nieuzasadnione, należało oddalić (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).